

*Lungul drum
spre libertate*

..... SECRETUL TRANDAFIRULUI 3 .....

Lungul drum spre libertate

Traducere de Mihaela Tocuț

MICHAEL
PHILLIPS

Casa Cărtii, Oradea
2014

Secret of the Rose #3: Escape to Freedom, Romanian
Copyright © 1994 by Michael Phillips
Romanian edition © 2014 by Casa Cartii with permission of
Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved.

Seria Secretul trandafirului 3: Lungul drum spre libertate
Copyright © 1993 Michael Phillips
Publicată în limba română de editura Casa Cărții, cu permisiunea
Tyndale House Publishers, Inc. Toate drepturile rezervate.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Acest roman este o operă de ficțiune. Numele, personajele și eveni-
mentele prezentate în carte constituie rodul imaginației autorului
sau sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente,
locuri, organizații sau persoane reale este pur întâmplătoare și
neintenționată.

Lungul drum spre libertate

de Michael Phillips

Copyright © 2014 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Philips, Michael**

Lungul drum spre libertate / Michael Philips ;
trad.: Mihaela Tocuț. - Oradea : Casa Cărții, 2014

ISBN 978-606-8282-89-3

I. Tocuț, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Timeia Viman

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Mulțumiri

Pentru scrierea acestui roman am folosit spre documentare cartea *The Berlin Wall*, de Deane și David Heller, publicată de Walker & Co., New York, 1962.

Mulțumiri și pentru...

Versiunea originală a poemului recitat de baron în Capitolul 104 se intitulează „Tell Me” (*Knowing the Heart of God*, de George MacDonald, Bethany House Publishers, Minneapolis, Minn., pag. 224.)

Prolog

După ce a făcut cerurile și pământul, Creatorul s-a uitat la ele și a zis: „Sunt bune!”

Mai apoi, după ce l-a făcut pe om – un om care să stăpânească peste toate plantele, animalele, stelele și galaxiile – a răsunit în univers proclamațiunea divină: „Este foarte bun!”

În om a săvârșit Creatorul, Atotputernicul EU SUNT, actul creator suprem, dând viață unei ființe care, deși separată de El, să-I oglindească natura divină. Omul, spune Cuvântul Său, a fost creat *după* chiar chipul lui Dumnezeu și a fost totodată înzestrat cu acea însușire superioară, ce îl deosebește de tot restul Creației, numită liber arbitru – puterea de a *alege* între a urma sau nu calea Celui după a cărui asemănare a fost creat.

O, Tată, să îndrăznim, oare, a crede că noi, niște bieți muritori, suntem de origine dumnezeiască? Este legătura dintre noi și Tine, într-adevăr, atât de strânsă? Am fost creați cu adevărat – deși pare incredibil! – după chipul Tău? Deschide-ne, Doamne, mințile și sufletele pentru a putea primi adevărul fundamental și sfânt că în Tine putem descoperi tot ceea ce înseamnă un Tată perfect, un părinte iubitor!

Creând primul bărbat și prima femeie, Dumnezeu a început îndelungatul proces al întemeierii unei familii – a *familiei Sale*. O familie așezată chiar în centrul Creației. O familie menită să fie sămânța, punctul de pornire, nucleul viu pe care să se bazeze întreaga istorie a omenirii.

Iată de ce, din acel moment, pentru Dumnezeu, *copiii Săi* au fost întotdeauna pe primul plan, mai presus de orice altceva. Chiar dacă, la scurtă vreme după Creație, slăbiciunea omenească a atras după sine păcatul, suferința și moartea, El – Cel cunoscut celor din vechime drept *Iahve* sau *Elohim* – nu a pierdut nicio clipă din vedere menirea sfântă pentru care l-a făcut pe om din țărână și i-a dăruit viață suflând peste el din suflarea Lui.

Dumnezeu Își va atinge întotdeauna scopul pe care îl are pentru copiii Săi. Unii dintre ei sunt conștienți de lucrarea divină ce se săvârșește prin ei. Aceștia se lasă călăuziți de mâna Lui, se închină în fața Creatorului și Îi aduc mulțumiri.

Printre copiii lui Dumnezeu există însă și unii care nu au habar de planul Lui atotputernic și chiar cred că El le este potrivit sau că i-a dat cu totul uitării. Mai sunt și dintre aceia ce se ridică împotriva Lui, zădărnici, fără să știe, fiecare încercare a Domnului de a le umple viețile cu iubire.

Dar Domnul știe întotdeauna când să acționeze. El nu se grăbește niciodată. Așteaptă răbdător momentul potrivit – o zi... o mie de ani, Lui Îi este totuna. Fie că ar dura zece săptămâni sau o mie de generații, Domnul Dumnezeu care a creat universul Își va atinge până la urmă sfântul scop.

În Împărăția Lui, nimic nu e întâmplător și nimic nu e dat vreodată uitării. Voia lui *se face* întotdeauna. Dumnezeu nu Își pierde din vedere creația nicio clipă și știe tot ceea ce se ascunde în sufletul omului.

Chiar dacă nevăzută, mâna Sa călăuzitoare rămâne pururi prezentă. Dumnezeu Își veghează neîncetat copiii, vocea Sa îi cheamă la trezire spirituală și lumina Lui îi îndeamnă să își deschidă ferestrele sufletelor spre cer. Influențele prezenței Sale se resimt neîncetat în întreaga creație, de la minusculele primule ce își ridică sfios căpșoarele din pământul înghețat al iernii până la întortocherile alunecoase ale conștiinței.

Voința Domnului *se va împlini* întotdeauna.

Chiar dacă, odată cu trecerea anilor, a secolelor și a mileniilor, exercitându-și în mod egoist, nesăbuit și limitat voința independentă cu care a fost înzestrat, omul s-ar putea să înceteze a mai privi în sus, spre chipul Tatălui care l-a creat și care are o *Voie* divină în ceea ce-l privește, Tatăl nostru nu va înceta niciodată să privească în jos cu o inimă preaplină de iubire și va face orice pentru a-i readuce pe cei rătăciți în Grădina pe care le-a destinat-o de la bun început.

Tatăl creșterea tânjește să ne dăruiască din nou un pământ unde să sălășluim alături de El ca o familie – Creator și creație pășind

unul lângă altul în arșița dimineții și în răcoarea amurgului... ca o singură ființă.

La început, Iahve s-a aplecat spre pământul pe care l-a creat, a luat țărâna din care l-a făcut pe om, i-a suflat în nări suflare de viață și apoi i-a spus: *Ești fiul Meu. Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ. Fiți poporul meu.*

Dumnezeu va lucra neîncetat până când omenirea va fi pregătită, capabilă și dornică să se supună celei mai însemnate porunci din Geneza. Și, la timpul potrivit, își va împlini vrerea din acea zi.

Acesta este unicul scop al istoriei omenirii.

Partea I

Obârșia răului, firul promisiunii

De la începuturi - 1962

Pământul făgăduit și misterele lui

2000 î.H. – 69 d.H.

Țara Făgăduinței, așa s-a chemat dintotdeauna străvechiul pământ sfânt străbătut de fluviul Iordan ce i-a fost lăsat prin legământ lui Avraam.

Iahve, DOMNUL, Dumnezeu cel Atotputernic al celor din vechime, i-a spus credinciosului Avraam din Ur: *„Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta. Ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării. Eu sunt Domnul care te-am scos din Ur, din Haldeea ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.”*

Șase sute de ani mai târziu, pe muntele Sinai, Dumnezeu i-a zis lui Moise: *„Du-te și pornește de aici cu poporul pe care l-ai scos din țara Egiptului; suie-te în țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov. Suie-te în țara aceasta unde curge lapte și miere.”*

Pesemne că numeroasei seminții a lui Avraam i s-o fi părut că Dumnezeu, vezi bine, a fost prea optimist când a făcut această făgăduință și n-a luat în considerare eforturile susținute ale egiptenilor, al asirienilor, al babilonienilor, al perșilor și al romanilor de a-i împiedica să ocupe pământul aflat între deșertul arab și Marea cea Mare. Ba chiar nu-i exclus ca unii dintre ei, mai puțin credincioși, să se fi întrebat de ce nu-și ridicase puțin mai ferm divina-I mână împotriva popoarelor ce păreau atât de îndârjite să le sufle de sub nas moștenirea promisă.

Dumnezeu a creat în Eden o grădină în care omul să cunoască fericirea supremă. După izgonirea din Rai, omenirea și-a început cele șase milenii de pribegie, căutând în zadar acest nou Eden, această țară făgăduită seminției lui Avraam, unde curg lapte și miere.

„Blestemat este acum pământul din pricina ta”, i-a zis Dumnezeu lui Adam când l-a izgonit din grădina Eden și se pare că același blestem a urmărit și cea de-a doua grădină făgăduită lui Avraam. Semințiile sale păreau să fie sortite să ocupe acel pământ sfânt doar în scurtele răstimpuri dintre înfrângerile suferite în fața marilor puteri.

După ce i-a făcut făgăduința, Cel de Sus l-a prevenit pe Avraam: *„Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu.”* Departe de a face referire doar la șederea relativ scurtă în Egipt, aceste cuvinte au hotărât viitorul Israelului pe pământ.

Totuși, pentru străvechiul Dumnezeu iudaic, seminția lui Avraam a fost mereu mult mai importantă decât pământul propriu-zis. Faptul că evreii erau copiii lui Dumnezeu constituia un adevăr proeminent în ecuația divină, mai presus de naționalitatea lor. Faptul că formau un *popor* constituia un adevăr mai adânc decât posesia unor hotare fixe. Faptul că fuseseră aleși să-L vestească pe Cel de Sus în cele patru zări ale lumii era mai însemnat decât necesitatea găsirii unei patrii.

Cel pe care-L numeau Iahve punea bazele unei națiuni noi – o națiune ce nu putea fi îngrădită între hotarele ce se intersectează-n lung și-n lat pe suprafața globului. Granițele care delimitau bunăoară acel teritoriu străvechi revendicat de Iosua, cucerit de marele rege războinic David al lui Isai și jelit de Isaia și de Ieremia, erau doar hotare pământești, fără a avea neapărat legătură cu împărăția cerească.

Apoi, Dumnezeu a trimis poporului Său pe Fiul Lui, mult-așteptatul Mesia, pentru a le arăta calea. Mântuitorul le-a spus că templul pe care îl va ridica pentru noua națiune nu va fi clădit de mână omenească și nu va trebui apărat cu arme și oștiri, ci că ei înșiși, ca niște pietre vii, sunt zidiți să fie o casă duhovnicească, întărită prin credință și iubire de semeni.

Dar, vai, copiii lui Avraam nu au ascultat nici pe Mântuitor, nici mesajul Lui și avea să treacă vreme îndelungată până să deslușească adevăratul sens al străvechii făgăduințe.

6

O nouă patrie

1948

Holocaustul a luat sfârșit – victorie!

Faraonul nazist a murit, roțile aducătoare de moarte ale carului său de luptă au fost oprite.

Să înceapă noul exod!

Sculați-vă, copii ai Domnului de pretutindeni. Iahve v-a auzit strigătele și are să vă ducă înapoi în Țara Făgăduinței!

Abia în 1948 și-au redobândit fiii triburilor lui Iacov patria – mult râvnitul *Israel!* Același pământ care îi fusese dăruit lui Avraam, spre care pribegise Moise, pentru care luptase David și căruia îi ridicaseră cântări regii și profeții din vechime.

Pe cât de mult se lăsase așteptată împlinirea primei părți a profeției cu privire la sămânța lui Avraam, pe atât de prompt se împlinise cea de-a doua: *Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de-acolo cu mari bogății.*

Și, într-adevăr, cei ce îi persecutaseră pe urmașii lui Avraam fuseseră toți pedepsiți. De Egiptul faraonilor se alesese praful; doar câteva santinele tăcute din piatră mai aminteau în deșertul Nilului de fala imperiului de odinioară. Babilonul și Persia se pierduseră în negura timpurilor fără să lase în urmă măcar un monument. Mărețul Imperiu Roman se prăbușise din interior și până și limba sa, care guvernase în vechime o lume întregă, era de pe-acum moartă.

Însă evreii, pe care toți îi disprețuiseră, au dăinuit.

Iar acum, ultimul lor prigonitor, tiranicul *Reich* german, zăcea de asemenea, în ruine.

Cu toate acestea însă, din evreii de pe întregul mapamond, au fost foarte puțini cei ce au mers să se stabilească în noua patrie. Bărbații și femeile ce au purces spre Palestina din toate colțurile lumii în cadrul celui de-al doilea exod nu au format nici pe departe un grup la fel de numeros și de unit precum cel condus de Moise prin Marea Roșie cu aproape patru mii de ani în urmă.

În pofida masacrului săvârșit de naziști, nu încape îndoială că Dumnezeu înmulțise, într-adevăr, sămânța lui Avraam ca stelele cerului. Pentru mulți dintre cei rămași în viață, emigrarea în Israel nu s-a dovedit a fi deloc un lucru ușor. Pentru unii, piedicile erau de natură financiară. Marea majoritate, trăind de-o viață pe alte meleaguri, se considerau cetățeni ai națiunilor care îi adoptaseră și nu simțeau nevoia unei schimbări.

În unele părți ale lumii, se găseau și evrei care ar fi vrut să plece în patrie, dar pentru care trecerea granițelor ce îi îngrădeau se dovedi a fi mai dificilă decât crezuseră. După căderea fascismului, noi ziduri se ridicaseră împotriva copiilor lui Dumnezeu. *Comuniștii* erau hotărâți să curețe genealogia mondială atât de sămânța lui Avraam, cât și de *creștini*, cei cu care a fost unită aceasta prin miracolul descris în capitolul 2 din Efeseni.

Persecuțiile au continuat, așadar, împotriva *tuturor* celor ce îl slăveau pe Iahve, *EU SUNT*, Dumnezeul evreilor din vechime. În epoca postbelică, evreii au continuat să fie masacrați în tăcere, acesta fiind unul dintre secretele cel mai bine ascunse ale istoriei moderne. Holocaustul care a luat sfârșit în 1945 făcuse loc pogromului săvârșit în est, departe de ochii lumii.

Unii au ales să-și înfrunte soarta, alții au încercat să-și ascundă originile, unii, să se refugieze fie în occident, fie în noua lor patrie, iar câțiva au depus eforturi eroice pentru a-și salva confracții și pentru a da de știre lumii întregi că problema evreiască nu era nici pe departe încheiată.

Deși decimați, urmașii lui Avraam au trecut de cel de-al Doilea Război Mondial cu forță de caracter, mândrie națională și o putere spirituală ce le-au adus stima întregii lumi – o lume care îi disprețuise și îi ignorase secole la rând. Supraviețuind

holocaustului nazist, obținuseră teritoriul la care râvnise neamul evreiesc de peste cincizeci de generații: patria strămoșească.

Totuși, rămâneau un popor care nu își cunoșteau încă Mântuitorul și, ca atare, nu își împliniseră pe deplin menirea ca fii ai lui Dumnezeu. Da, dobândiseră din nou pământul străbunilor, dar drumul către inima lui Dumnezeu – cel mai de preț dar pe care Domnul aștepta să îl ofere copiilor Săi de șase mii de ani – le rămânea încă necunoscut.

Dumnezeu mai avea de așteptat.

Copiii lui Avraam realizaseră multe lucruri... dar încă nu își împliniseră menirea cea mai înaltă.

Din nou împreună

Martie 1962

Între timp, într-o căsuță modestă de pe o străduță retrasă din orașul Magdeburg din Germania de Est, cei urmăriți cu atâta patimă, dar fără succes, atât de *Stasi*, cât și de KGB, își sărbătoreau revederea.

După un mic dejun presărat cu amintiri ce se prelungi vreme de câteva ceasuri, Matthew McCallum, fost consilier prezidențial și atașat al Departamentului de Stat al SUA, se ridică de la masă și se întinse îndelung.

— A fost o masă minunată! exclamă el, pornind spre sufrageria alăturată împreună cu gazdele sale – încântătoarea Sabina von Dortmann, pe care o cunoscuse în adolescență, înainte de război, și baronul Heinrich von Dortmann, tatăl acesteia, pe care cei doi îl salvaseră recent din închisoare.

— Păi trebuie să te punem la îngrășat, că ai ajuns piele și os! comentă râzând Sabina.

— Ți-am spus că proviziile mele din ultimele luni n-au fost tocmai îmbelșugate.

— Ziceai c-ai fost urmărit, interveni baronul.

— Sunt sigur de asta. Acum o săptămână l-am surprins în Leipzig pe unul dintre ei, un tinerel. Nu știu cine este, dar sunt convins că mă urmărea.

— L-ai mai văzut de atunci? întrebă Sabina.

— Nu. Acum trei zile, însă, l-am văzut pe Schmundt, fostul vostru vecin.

Sabina și tatăl ei se priviră îngrijorați.

— Dar să nu ne gândim acum la asta, spuse Matthew. Important e că suntem din nou împreună și că ei nu știu unde ne aflăm. Deocamdată noi ținem hățurile.

Se așezară și Matthew se bătu satisfăcut peste abdomenul supt.

— N-am mai mâncat atât de bine de când am trecut de Checkpoint Charlie! exclamă el. Acum a venit timpul să ne gândim la următoarea etapă a operațiunii.

— La următoarea etapă? făcu baronul.

— A cărei operațiuni? interveni și Sabina.

— A operațiunii de salvare, desigur! răspunse Matthew.

— La ce salvare te referi?...

— Îți amintesc că mi-am prezentat demisia în fața lui John Kennedy, am pătruns fraudulos pe teritoriul Germaniei de Est și am bătut jumătate din lumea comunistă deghizat în fel și chip. Și toate astea nu doar pentru a vă găsi, ci și pentru a vă salva. Vreau să vă iau cu mine în vest.

Sabina și tatăl ei se uitară nedumeriți unul la altul.

— Atâta vreme cât baronul rămâne pe teritoriul RDG, va fi considerat fugar și veți fi amândoi în pericol. *Trebuie* să ajungem într-un loc unde să putem trăi împreună în libertate.

— Bine, dar granițele sunt închise! exclamă baronul von Dortmann. Cum am putea să le trecem?

— În mod fraudulos.

— Să trec granița în mod fraudulos?!... Uiți că-s om bătrân, Matthew?

— Nu atât de bătrân cum păreați ultima dată când v-am văzut, domnule baron. Acum sunteți sănătos și plin de vigoare. Vom găsi noi o cale de a părăsi RDG-ul.

— Nu există niciuna care să nu fie periculoasă.

— Important e să existe.

— Mulți dintre cei care au încercat au fost uciși. După ridicarea aceluia zid blestemat anul trecut, totul s-a schimbat.

— Noi vom reuși să scăpăm teferi... cumva.

— Bine, dar și tu ești, *la fel ca noi*, prizonier în spatele Cortinei de Fier, murmură Sabina.